

Kinderen en tsoenami

“Welkom”

Nico De Braeckeleer

De familie van de twaalfjarige Yindee werkte al generaties lang keihard, vol overgave en met een niet te stuiten enthousiasme in hun *rong raem* (hotel) op Phuket. In een oogwenk had de vloedgolf hun hotel, dromen en ambities weggespoeld. De tsoenami veegde een deel van Phuket van de kaart en liet een woestenij achter, een tranendal waarin een glimlach slechts een vage herinnering was.

Yindee zat in het zand, zijn voeten bungelden over de rand van de put, die een paar uur geleden nog een *sa wai nahm* (zwembad) was geweest. In de hoek van het zwembad lag een jongen. Dood. Aaron was zijn naam. Yindee had met zijn Belgische makker dolle pret beleefd. Hoewel het pas gisteren was geweest, leek het eeuwen geleden dat ze samen in de kokospalm naast het zwembad waren geklommen.

Yindee weende. Hij weende voor zijn liefhebbende ouders, broertjes, zusjes en vrienden. Hij weende voor de zachtaardige Belgische jongen. Hij weende zelfs voor de wuivende kokospalm die als een lucifer was gebroken en onherroepelijk was meegesleurd met de stroom.

Waren het de woedende zeegeesten die de zee hadden doen beven en een muur van water op Phuket hadden gestort? Maar waarom? Welk wezen kon zo vertoornd zijn dat hij zo'n mooie plek op aarde verwoestte? En als er inderdaad geesten bestonden, waarom had hun *phii* (de geest die over de woning waakt) zijn familie dan niet gered?

In tegenstelling tot zijn familie had hij de *phii* nooit vereerd. Yindee begreep niet waarom er in de inkomhal voor de huisgeest altijd wierook brandde, verse bloemen stonden en voedsel lag.

Was daarom hun hotelletje niet gespaard gebleven? Omdat hij niet had geloofd? Neen! Dat wilde Yindee niet geloven. De *phii* had hen gewoonweg niet kunnen beschermen tegen de vernietigende krachten van de helse geesten van de zee.

Yindee dacht aan zijn moeder. De Tsoenami had hem op een wrede manier weggerukt uit haar armen. Ze hadden zich koortsachtig aan elkaar vastgeklampt, maar tevergeefs. De lawine van water was te krachtig geweest en ze hadden elkaar moeten loslaten.

Misschien zou Yindee zijn moeder nooit meer terugzien en zou ze hem nooit meer *Neung* (één) kunnen noemen. Ze had hem die *chuu len* (bijnaam) gegeven omdat hij haar eerstgeborene was. Zijn vader, broertjes, zusjes en vrienden waren in de loop der jaren ook die bijnaam gaan gebruiken. Maar zijn echte naam was Yindee, wat zoveel betekende als 'welkom'.

Een plotse, onverwachtse beweging. Yindee verlegde zijn blik naar Aaron. De jongen uit België stond op. Of neen. De jongen bleef liggen, maar zijn geest splitste zich af van zijn lichaam en begaf zich naar Yindee.

Yindee schrok niet. Hij beseftte dat het tijd was om Boeddha tegemoet te treden. De zielen van Yindee en Aaron zweefden de lucht in, zonder achterom te kijken naar wat was geweest. Ze werden opgenomen in een fel wit licht.

Yindee voelde een diep en vredig geluk toen zijn overleden ouders, broertjes, zusjes en vrienden hem in de armen sloten. Ze fluisterden hem liefdevol toe: "Yindee, welkom."